

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปการวิจัย เรื่อง เทศศึกษา : การวิเคราะห์เนื้อหาและประเมินค่านิตยสารและหนังสือพิมพ์

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อสำรวจนิตยสารและหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์ในประเทศไทยในปีพุทธศักราช 2527 ว่า เล่มใดเสนอเนื้อหาเทศศึกษา และรูปแบบของการเสนอ
2. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา เทศศึกษาในสิ่งพิมพ์ดังกล่าวว่ามีส่วนช่วยเสริมสร้างความรู้ทางเทศศึกษา เป็นสัดส่วนเท่าไร โดยเจาะที่เกี่ยวกับเรื่องเทศในวัยรุ่น สุขอนามัยทางเทศ วิธีปฏิบัติทางเทศ ความบกพร่องทางเทศ และกามวิปริต
3. เพื่อประเมินค่าเนื้อหา เทศศึกษาในเรื่องความถูกต้องตามทฤษฎีของผู้เชี่ยวชาญทางเทศศึกษา
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา เทศศึกษา เรื่องเทศในวัยรุ่น สุขอนามัยทางเทศ วิธีปฏิบัติทางเทศ ความบกพร่องทางเทศและกามวิปริต ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ตามทฤษฎีของผู้อ่านที่เป็นเยาวชนในและนอกระบบโรงเรียน

ประชากรที่ศึกษา

แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. ในส่วนของการวิเคราะห์เนื้อหา นิตยสารและหนังสือพิมพ์ ประชากรคือนิตยสารและหนังสือพิมพ์ภาษาไทยที่มีจำหน่ายในปีพุทธศักราช 2527
2. ในส่วนของการของการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหาเทศศึกษาในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ ประชากรคือ เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครที่อ่านนิตยสารและหนังสือพิมพ์

และหนังสือพิมพ์

กลุ่มตัวอย่าง ใค้แก่

1. นิตยสารและหนังสือพิมพ์ ภาษาไทยที่มีจำหน่ายระหว่างเดือนตุลาคม ถึงเดือนกรกฎาคม พุทธศักราช 2527 จำนวน 334 ชื่อ จำแนกออกเป็น หนังสือพิมพ์ รายวัน 11 ชื่อ หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ 8 ชื่อ และนิตยสาร 315 ชื่อ เป็นสิ่งพิมพ์ที่นำมา วิเคราะห์จำนวน 2,595 ฉบับ โดยใช้วิธีการสุ่มตามเวลา (Time Sampling)

2. เยาวชนในระบบโรงเรียน จำนวน 161 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่ม แบบหลายชั้น (Multi-stage Sampling) และเยาวชนนอกระบบโรงเรียน จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใค้แก่

1. เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาทั่ว ๆ ไปของนิตยสารและหนังสือพิมพ์ ซึ่ง ักแตกต่างจากเกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาสิ่งพิมพ์ของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

2. เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเพศศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์ ความเที่ยงเท่ากับ .85

3. เกณฑ์การประเมินค่าเนื้อหาเพศศึกษาเฉพาะเรื่อง เพศในวัยรุ่น นิสัยทางเพศ ทัศนคติทางเพศ ความบกพร่องทางเพศ และกามวิปริต ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นตามเกณฑ์ในทรรศนะของผู้เชี่ยวชาญทางเพศศึกษา จากการตรวจสอบความ สมรรถภาพของผู้วิเคราะห์ในการใช้เกณฑ์ ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.76

4. เกณฑ์ในการจำแนกลักษณะการเสนอเนื้อหาเพศศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์ ความเที่ยงเท่ากับ 0.91

5. แบบสอบถามความคึกเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหาเพศศึกษา ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ซึ่งมีข้อคำถามขนานกัน (Parallel Form) ค่าตอบที่ได้จากการสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง มีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ .68

สรุปผลการศึกษา

นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายในคลาสนี้จำนวน 334 ชื่อ พบว่า

1. การวิเคราะห์เนื้อหา เพศศึกษาและรูปแบบการเสนอ

1.1 หนังสือพิมพ์ทั้งหมด 18 ชื่อ เสนอเนื้อหาประเภทข่าวและสาระทั่วไปมากที่สุด คือร้อยละ 44.35 ถัดมาคือ เนื้อหาประเภทโฆษณา จำนวนร้อยละ 24.73 และเนื้อหาประเภทความรู้ การศึกษาและวัฒนธรรมจำนวนร้อยละ 22.32 ของเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ทั้งฉบับ การเสนอเนื้อหาเพศศึกษาซึ่งได้จัดประเภทไว้ใน การเสนอเนื้อหาประเภทความรู้ นั้น เสนอในรูปแบบของลักษณะการตอบปัญหาทางแพทย์ ทางเพศ และตอบปัญหาชีวิตเป็นสัดส่วนร้อยละ 56.01 ของวิธีการเสนอเนื้อหาประเภทความรู้ และหนังสือพิมพ์ที่เสนอเนื้อหาทางเพศนั้นมีจำนวนครั้งหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทั้งหมด คือ 9 ชื่อ ในจำนวน 9 ชื่อนี้ เป็นหนังสือพิมพ์ที่เน้นการเสนอข่าวอาชญากรรมและข่าวสังคมถึง 7 ชื่อ และอีก 2 ชื่อ เป็นหนังสือพิมพ์ที่เน้นการเสนอข่าวเศรษฐกิจและการเมือง ในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวนี้ได้เสนอเนื้อหาเพศศึกษา เรื่องวิธีปฏิบัติทางเพศมากที่สุด คือร้อยละ 11.83 ของเนื้อหาเพศศึกษาทั้งหมด ถัดมาได้แก่เรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเพศศึกษา และเรื่องเพศในวัยรุ่นจำนวนร้อยละ 11.27 และ 10.28 ของเนื้อหาเพศศึกษาทั้งหมด

1.2 นิตยสาร ทั้งหมด 315 ชื่อ โขยเฉลี่ยเสนอเนื้อหาประเภทข่าวและสาระทั่วไปมากที่สุด คือร้อยละ 34.49 ของเนื้อหาในนิตยสารทั้งฉบับ รองลงมาได้แก่ เนื้อหาประเภทความรู้ การศึกษาและวัฒนธรรม และเนื้อหาประเภทบันเทิงจำนวนร้อยละ 30.18 และ 21.68 ของเนื้อหาในนิตยสารทั้งฉบับ

เนื้อหาเพศศึกษาซึ่งได้จัดประเภทไว้ใน การเสนอเนื้อหาประเภทความรู้ นั้น เสนอในรูปแบบของลักษณะการตอบปัญหาทางแพทย์ ทางเพศและปัญหาชีวิตเป็นสัดส่วนร้อยละ 10.63 แต่เสนอในรูปแบบนวนิยายเรื่องยาวมากที่สุดถึงร้อยละ 19.13 ของวิธีการเสนอเนื้อหาประเภทความรู้

นิตยสารจำนวนหนึ่งในสามของนิตยสารทั้งหมด คือ 90 ชื่อ ที่เสนอเนื้อหาเพศศึกษา ในจำนวนนี้เป็นนิตยสารเกี่ยวกับวัยรุ่นทุกฉบับ (ทั้ง 14 ชื่อ) นิตยสารผู้หญิง

(จำนวน 21 ใน 27 ชื่อ) นิตยสารผู้ชาย (จำนวน 21 ใน 29 ชื่อ) นิตยสารเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย (จำนวน 4 ใน 5 ชื่อ) นอกจากนี้ยังปรากฏอยู่ในนิตยสารเกี่ยวกับวงการบิน เติง นิตยสารที่เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับปักษี นิตยสารที่เกี่ยวกับเรื่องแปลก ๆ และเหลือเชื่อ

เนื้อหาเพศศึกษาที่เสนอในนิตยสาร เป็นเรื่องวิธีปฏิบัติทางเพศมากที่สุดคือ ร้อยละ 24.20 ถัดมากคือเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การสมรส กามวิปริตและสุขอนามัยทางเพศ. เป็นจำนวนร้อยละ 12.04, 9.28, 7.53 และ 7.50 ของเนื้อหาเพศศึกษาทั้งหมด ตามลำดับ

2. การวิเคราะห์เนื้อหาเพศศึกษาในเรื่องเพศในวัยรุ่น สุขอนามัยทางเพศ

วิธีปฏิบัติทางเพศ ความบกพร่องทางเพศ และกามวิปริต ในสิ่งพิมพ์ต่อไปนี้

2.1 หนังสือพิมพ์

2.1.1 เรื่องเพศในวัยรุ่น เรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเสนอมากที่สุดคือร้อยละ 57.02 ในจำนวนนี้เป็นเรื่องความสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองถึงร้อยละ 42.98 และรองจากเรื่องปัญหาทางเพศในช่วงวัยรุ่น จำนวนร้อยละ 31.57 ของเนื้อหาเพศในวัยรุ่นทั้งหมด

2.1.2 เรื่องสุขอนามัยทางเพศ เนื้อหาที่เสนอมากที่สุดคือ เรื่องการชลิบนั่งหุ้มปลายองคชาติ จำนวนร้อยละ 25 ถัดมากคือ เรื่องการดูแลเต้านม จำนวนร้อยละ 23.21 ของเรื่องสุขอนามัยทางเพศทั้งหมด

2.1.3 เรื่องวิธีปฏิบัติทางเพศ เนื้อหาที่เสนอมากที่สุดคือ เรื่องเกี่ยวกับเทคนิคการประเล้าประโลม จำนวนร้อยละ 26.97 ในจำนวนนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการประเล้าประโลมโดยการกระตุ้นอวัยวะเพศด้วยปากถึงร้อยละ 14.61 ถัดมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาความสัมพันธ์ทางเพศร้อยละ 21.35 ของเนื้อหาวิธีปฏิบัติทางเพศ

2.1.4 เรื่องความบกพร่องทางเพศ เนื้อหาส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 76.74 เป็นเรื่องเกี่ยวกับความบกพร่องทางเพศของผู้หญิง ในจำนวนนี้เป็นปัญหาการไม่บรรลุนิติภาวะ

จุดศูนย์กลางทางกามารมณ์ของผู้หญิง ถึงร้อยละ 55.81

2.1.5 เรื่องกามวิปริต เนื้อหาส่วนใหญ่คือร้อยละ 54 เป็นเรื่องเกี่ยวกับพวกที่ประพฤตินิสัยไม่สอดคล้องกับเพศของตน ในจำนวนนี้เป็นเรื่องรักร่วมเพศระหว่างเพศเดียวกัน จำนวนร้อยละ 34

2.2 นิทยสาร

2.2.1 เรื่องเพศในวัยรุ่น เนื้อหาที่เสนอมากที่สุดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จำนวนร้อยละ 45.98 ในจำนวนนี้เป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศของวัยรุ่น ถึงร้อยละ 42.53

2.2.2 เรื่องสุขอนามัยทางเพศ ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับการรู้จักหลีกเลี่ยงอันตรายจากการชอกช้ำ อักเสบและติดเชื้อร้อยละ 27.34 ถัดมาคือเรื่องการดูแลรักษาความสะอาดอวัยวะเพศร้อยละ 25 ของเรื่องสุขอนามัยทางเพศ ในจำนวนนี้เป็นเรื่องการดูแลอวัยวะเพศหญิงร้อยละ 23.44

2.2.3 เรื่องวิธีปฏิบัติทางเพศ ประกอบด้วยเรื่องอื่น ๆ ซึ่งได้แก่เรื่องการประเล้าประโลมจนกระทั่งสิ้นสุกการร่วมเพศ เป็นจำนวนร้อยละ 51.31 ถัดมาคือเรื่องเทคนิคการประเล้าประโลม จำนวนร้อยละ 25.54 ของเรื่องวิธีปฏิบัติทางเพศ และในจำนวนนี้เป็นเรื่องการประเล้าประโลมด้วยปากและดิน ถึงร้อยละ 12.83

2.2.4 เรื่องความบกพร่องทางเพศ ประกอบด้วยเรื่องความบกพร่องทางเพศของชายและหญิง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 52.31 และ 47.69 ของเรื่องความบกพร่องทางเพศ ในเรื่องทั้งสองดังกล่าวส่วนใหญ่คือเรื่อง กามตายค้าง และการหลั่งน้ำกามเร็ว (ร้อยละ 23.08, 21.54 ตามลำดับ) และการไม่บรรลุนิติภาวะทางกามารมณ์ในหญิง (ร้อยละ 35.39)

2.2.5 เรื่องกามวิปริต เนื้อหาส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 62.60 ของเรื่องกามวิปริต เป็นเรื่องเกี่ยวกับพวกที่ประพฤตินิสัยไม่สอดคล้องกับเพศของตนเอง ในจำนวนนี้เป็นเรื่องรักร่วมเพศของคนในเพศเดียวกัน ร้อยละ 48.87

3. การประเมินค่าเกี่ยวกับความถูกต้องของเนื้อหา เพศศึกษาในเรื่อง เพศในวัยรุ่น
สุขอนามัยทางเพศ วิธีปฏิบัติทางเพศ ความบกพร่องทางเพศและกามวิปริต ใน
สิ่งพิมพ์ต่อไปนี้

3.1 หนังสือพิมพ์ เสนอเนื้อหาเรื่องสุขอนามัยทางเพศได้ถูกต้องมากที่สุดคือ ร้อยละ 75 ของเรื่องสุขอนามัยทางเพศทั้งหมด รองลงมาได้แก่เรื่องความบกพร่องทางเพศ วิธีปฏิบัติทางเพศ และเพศในวัยรุ่น มีเนื้อหาถูกต้องร้อยละ 55.82, 55.06 และ 49.12 ของเนื้อหาทั้งหมดในแต่ละเรื่อง และเนื้อหาที่ถูกต้องน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 38 เนื้อหากังกล่าว คือเรื่องกามวิปริต

3.2 นิตยสาร เสนอเนื้อหาเรื่อง สุขอนามัยทางเพศ ได้ถูกต้องมากที่สุดคือร้อยละ 83.59 ของเรื่องสุขอนามัยทางเพศทั้งหมด รองลงมาได้แก่เรื่อง ความบกพร่องทางเพศ เพศในวัยรุ่น และวิธีปฏิบัติทางเพศ ซึ่งเนื้อหาถูกต้องร้อยละ 61.54, 45.21 และ 25.42 ของเนื้อหาทั้งหมดในแต่ละเรื่อง และเนื้อหาที่ถูกต้องน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 19.85 คือ เรื่องกามวิปริต

4. ความคิดเห็นของเยาวชนเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา เพศศึกษาในนิตยสารและ
หนังสือพิมพ์

ความคิดเห็นของเยาวชนในระบบโรงเรียนจำนวน 161 คน เยาวชนนอกระบบโรงเรียนจำนวน 40 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 14-20 ปี และเคยอ่านเนื้อหาเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และ/หรือนิตยสาร

เยาวชนทั้งในและนอกระบบโรงเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า เรื่องเพศในวัยรุ่นและเรื่องสุขอนามัยทางเพศ มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของตนมากที่สุด ส่วนเรื่องกามวิปริตเป็นเรื่องที่เยาวชนในและนอกระบบโรงเรียน ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าไม่มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของตน

เมื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางการศึกษา คือ ระหว่างนอกระบบโรงเรียนกับในระบบโรงเรียน ตัวแปรทางเพศคือ ชายและหญิงกับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหาเพศศึกษาในเรื่องเพศในวัยรุ่น สุขอนามัยทางเพศ วิธีปฏิบัติ

ทางเพศ ความบกพร่องทางเพศ และกามวิปริต พบความสัมพันธ์ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ระหว่างเพศของเยาวชนในระบบโรงเรียนและความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหาเพศศึกษา เรื่องสุขอนามัยทางเพศ เกี่ยวกับวิธีเพิ่มพูนสมรรถภาพทางเพศและการเตรียมตัวก่อนสมรส และเรื่องการร่วมเพศ

และมีความสัมพันธ์ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ระหว่างการศึกษา นอกโรงเรียนกับการศึกษาในระบบโรงเรียน และความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหาเพศศึกษาสุขอนามัยทางเพศ เกี่ยวกับวิธีเพิ่มพูนสมรรถภาพทางเพศและการเตรียมตัวก่อนสมรส และเรื่องการร่วมเพศ

อภิปรายผล

แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. เกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย พบว่า

1.1 ระบบการจัดจำหน่าย นิตยสารและหนังสือพิมพ์โดยผ่านคนกลาง ในเขตกรุงเทพมหานคร มีเครือข่ายครอบคลุมพื้นที่กรุงเทพมหานคร ทั้งหมด แต่การส่งแบบสอบถามผ่านนิตยสารอาจจะไม่กระจายไปตามนิตยสารทุก ๆ ฉบับ ทั้งนี้เพราะนิตยสารแต่ละประเภทมีวันที่ออกจำหน่ายไม่ตรงกัน ดังนั้นแบบสอบถามที่ส่งผ่านไปเยาวชนนอกระบบโรงเรียนโดยผ่านนิตยสารและหนังสือพิมพ์ กระจายไปได้ครอบคลุมพื้นที่ แต่อาจจะไม่กระจายไปในกลุ่มผู้อ่านที่มีรสนิยมต่าง ๆ กันได้ ซึ่งมีผลต่อค่าตอบที่ได้ จะโน้มเอียงตามลักษณะของกลุ่มผู้อ่านนิตยสารในกลุ่มนั้น ๆ

1.2 เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเพศศึกษา ส่วนใหญ่ครอบคลุมเนื้อหา ค่านกายภาพของมนุษย์ มีเพียงบางหัวข้อเท่านั้นที่เกี่ยวกับค่านจิตใจของมนุษย์ ทั้งที่เรื่องเพศศึกษา เป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างกาย อารมณ์และจิตใจของมนุษย์และบางเรื่อง เป็นเรื่องที่เสนอในนิตยสารและหนังสือพิมพ์เป็นประจำ แต่เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาไม่ได้จำแนกไว้ ดังนั้น ผลการวิจัยจึงครอบคลุมเนื้อหาเพศศึกษาส่วนหนึ่งเท่านั้น

1.3 การเสนอเนื้อหาเพศศึกษา มักจะมีภาพซึ่งอาจเป็นภาพประกอบ เนื้อหาหรือเป็นภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา ทั้งภาพและข้อความที่เสนอเรื่องเพศ

ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาหรือภาพที่เร้าอารมณ์ การตีความหมายของภาพและข้อความเพื่อ
 ตักสินความถูกต้องของเนื้อหา จึงมีส่วนสัมพันธ์กัน

1.4 เรื่องเกี่ยวกับเพศ เป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล คำตอบที่ใครจะ
 เชื่อถือได้หรือไม่จึงขึ้นอยู่กับความไว้วางใจที่ผู้ตอบมีต่อผู้สอบถาม แม้ว่าวิธีการส่ง และ
 การตอบกลับ จะเป็นความลับและสะดวกต่อผู้ตอบ ภาษาที่ใช้แบบสอบถามจะง่าย
 ชัดเจนเพียงใดก็ตาม แต่ผู้ตอบสามารถใช้สิทธิส่วนบุคคลของตนในการรับหรือปฏิเสธการ
 ตอบได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ผู้วิจัยควรสร้างความไว้วางใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้ตอบมากที่สุด
 นอกจากระบบการส่งและตอบกลับที่ง่ายและสะดวก

2. เกี่ยวกับผลการวิจัย

ความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการทางกาย อันสืบเนื่องมาจากต่อมใต้สมอง
 (Pituitary Gland) และต่อมฮอร์โมนเพศ (Gonadotropic Hormone)
 ในช่วงวัยรุ่น กระตุ้นให้บุคคลในช่วงวัยนี้ มีความต้องการและสนใจในเรื่องเกี่ยวกับทาง
 เพศอย่างชัดเจน เช่น สนใจเพศตรงข้าม อยากรู้ อยากเห็น เรื่องเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น
 (นิตยา ชูโต 2528 : 274 - 286) เยาวชนในช่วงนี้ต่างก็แสวงหาความรู้เกี่ยวกับ
 เพศได้จากแหล่งต่าง ๆ นับตั้งแต่ การบอกเล่าของเพื่อน ชมภาพยนตร์ ครอบครั
 สิ่งพิมพ์โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ และครูเป็นผู้สอน (จิตทยา ไวทยกุล 2524 ; เทพนม
 เมืองแมน 2518 : 14 ; นภกมล ลิ้มสุรัตน์ 2521 ; เพ็ญแข ลิ้มศิลา 2522 : 22 ;
 วาสนา ศิลากร 2519 ; อาภาพร สุขาวงษ์ 2519)

เยาวชนในระบบโรงเรียนส่วนใหญ่จะได้รับความรู้ทางเพศศึกษาส่วนหนึ่ง
 จากเนื้อหาวิชาสุขศึกษา วิทยาศาสตร์และคหกรรมศาสตร์ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอน
 ต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ซึ่งกล่าวถึง
 เนื้อหาเพศศึกษา เรื่องพัฒนาการทางกายอารมณ์ จิตใจและสังคมของคนในช่วงวัยรุ่น
 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ระบบอวัยวะสืบพันธุ์ การวางแผนครอบครัว การตั้งครรรภ์
 การคุมกำเนิด และสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะสืบพันธุ์ ฯลฯ

แต่อย่างไรก็ตามจากการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติของนัก เรียนใน ระดับ
 มัธยมศึกษาที่มีต่อการจัดใหม่การสอนเพศศึกษา พบว่านัก เรียนส่วนใหญ่ต้องการให้มีการ

สอนเพศศึกษาในโรงเรียน และนักเรียนมีความรู้ทางเพศศึกษาอยู่บ้าง แต่ก็ยังนับว่าน้อยอยู่มาก ส่วนใหญ่นักเรียนรับความรู้เรื่องเพศศึกษามาจากหนังสือพิมพ์, คำบอกเล่าของเพื่อนและครู (เทพนม เมืองแมน 2518 : 13; วาสนา ศิลากร 2519 : 88 ; อภาพร สุชาวงษ์ 2519 : 84 ; นภกมล ลิ้มสุรัตน์ 2524 : 210 - 261)

ในทำนองเดียวกันจากผลการวิจัยเกี่ยวกับเยาวชนนอกระบบโรงเรียนพบว่าแหล่งที่เยาวชนนอกระบบโรงเรียนได้ความรู้ทางเพศศึกษาก็มาจากหนังสือและสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ เทียนเทศเกี่ยวกับกันและอื่น ๆ (จิตทยา ไวยกุล 2524)

ทั้งเยาวชนในและนอกระบบโรงเรียนต่างก็ได้รับความรู้ทางเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร เช่นกัน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ และ เคลื่อนิวส์ เป็นหนังสือพิมพ์ที่เยาวชนนิยมอ่านมากที่สุด (ถาวร ทิถกคุณาวันท์ 2512; ชัยยงค์ กำนันสุนทรวงษ์ 2513; ประคอง นาควานิช 2513; บำรุง สุขพรรณ 2523; สุกัญญา ทิระวนิช และ นันทร์ภา คุ่มไพโรจน์ 2527) ต่างก็มีคอลัมน์ตอบปัญหาทางเพศเสนอเป็นประจำ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พร้อมทั้งผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าเนื้อหาเพศศึกษาที่แทรกไว้ในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา น่าจะไม่ครบถ้วนบริบูรณ์ ดังเช่นเรื่องการเพิ่มทุนสมรรถภาพทางเพศ การเตรียมตัวก่อนสมรส วิชาชีพิตทางเพศ ความบกพร่องทางเพศ ซึ่งเมื่อตรวจสอบจากหลักสูตรก็จะเห็นความไม่ครบถ้วนที่หลักสูตรให้ นั้นไม่ตรงกับความสนใจของเยาวชน

เนื้อหาเพศศึกษาที่นิตยสารและหนังสือพิมพ์เสนอมากที่สุด คือเรื่องสุขอนามัยทางเพศ วิชาชีพิตทางเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและการสมรส เนื้อหาทั้ง 4 เรื่องดังกล่าวมีประโยชน์ต่อผู้อ่านซึ่งเป็นเยาวชนทั้งในปัจจุบันคือเรื่องสุขอนามัยทางเพศและความสัมพันธ์ระหว่างเพศและมีประโยชน์ต่อผู้อ่านเพื่อการเตรียมตัวสำหรับอนาคต เรื่องดังกล่าวคือการสมรส และวิชาชีพิตทางเพศ และผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. เยาวชนในและนอกระบบโรงเรียนมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องสุขอนามัยทางเพศ เกี่ยวกับวิธีเพิ่มทุนสมรรถภาพทางเพศและการเตรียมตัวก่อนสมรสและ

เรื่องการร่วมเพศ

2. เยาวชนในระบบโรงเรียน เพศชาย และ เพศหญิงต่างก็มีความคิดเห็นต่างกันในเรื่องสุขอนามัย ทางเพศ เกี่ยวกับวิธีเพิ่มพูนสมรรถภาพทางเพศและการเตรียมตัวก่อนสมรส และเรื่องการร่วมเพศเช่นกัน

3. เยาวชนนอกระบบโรงเรียนทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในทุกเรื่อง

ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า เยาวชนในระบบโรงเรียนนั้นได้รับความรู้ทางเพศศึกษาจากโรงเรียน ทำให้มีวิจรรณฐานที่จะเห็นถึงคุณประโยชน์และความถูกต้องของเรื่องเพศศึกษาในบางเรื่อง มีให้เห็นหรือเอื้อมความนิยสารหรือหนังสือพิมพ์ไปทุก ๆ เรื่อง เหมือนกับเยาวชนนอกระบบโรงเรียน จะได้รับความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อมวลชน ซึ่งมีอยู่แพร่หลายและราคาถูก โดยเฉพาะจากนิยสารและหนังสือพิมพ์ เนื้อหาเพศศึกษาที่เสนอในสิ่งพิมพ์ ทั้งสองจะเสนอเนื้อหาเฉพาะเรื่อง และเสนอเนื้อหาวนเวียนซ้ำซาก ทำให้ซ้ำซากเนื้อหาที่จำเป็นต่อคนแต่ละคน เช่น เรื่อง สุขอนามัยทางเพศ เกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดของอวัยวะเพศชายและหญิง อันเป็น เรื่องที่ทุกคนควรจะต้องรู้

เนื้อหา เพศศึกษาที่เสนอในสื่อมวลชนจะซ้ำซากและวนเวียน แค่ว่ารูปแบบการเขียนที่รุนแรงและดึงดูดใจ บางครั้งก็เสนอภาพปลุกอารมณ์เพศเพื่อดึงดูดใจให้ผู้อ่านบางกลุ่มสนใจซึ่งนิยสารหรือมีการเสนอภาพถ่ายแสดงสรีระของชายและหญิง เพื่อดึงดูดผู้อ่านอีกระดับหนึ่ง ที่มีความสนใจอยากดูอยากเห็นไต่คืบตามชื่ออ่านนิยสารฉบับนั้น ๆ นิยสารในลักษณะดังกล่าวสอดเจตนามุ่งหวังจะมอบเม้าผู้อ่านโดยอาศัยรูปภาพและ/หรือการบรรยายอย่างโจ่งแจ้งเพื่อเร้าใจผู้อ่าน หรือทูลงาย ๆ ว่าจงใจใช้เรื่องเพศเป็นเครื่องล่อ เพื่อดึงดูดผู้อ่าน ทั้งนี้ย่อมจะขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของนิยสารหรือจรรยาบรรณของผู้เขียนแต่ละคน นิยสารและผู้เขียนประเภทดังกล่าวจะมีจำนวนน้อย แต่ปัจจุบันนิยสารในลักษณะดังกล่าวนับวันจะทวีจำนวนชื่อและจำนวนฉบับ (Copies) อย่างรวดเร็ว

เนื้อหา เพศศึกษาที่เสนอในนิยสารหรือหนังสือพิมพ์ที่เยาวชนจะหาอ่านได้นั้น จะต้องเป็นเนื้อหา เรื่อง เพศที่เยาวชนสามารถยอมรับได้ เรื่อง เพศ เรื่องดังกล่าว

ก็จะเสนอในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์บ่อยครั้ง

วิธีการหนึ่งซึ่งนิตยสารและหนังสือพิมพ์จะทำให้ผู้อ่านยอมรับเนื้อหา เรื่อง
เทศที่เสนอก็คือ รูปแบบการให้ความรู้ที่เป็นส่วนตัว เป็นกันเอง อ่านเข้าใจง่าย รูปแบบ
ดังกล่าวคือการตอบปัญหา ซึ่งเป็นการเสนอความรู้เทศศึกษาในลักษณะเป็นกรณีตัวอย่าง
ในลักษณะถามตอบ อันเป็นวิธีการสอนเทศศึกษาอีกรูปแบบหนึ่งที่สอนทั้งเนื้อหา
ความรู้และวิธีการปรับใช้ โดยผู้อ่านรู้สึกถึงความมั่นใจว่าเป็นวิธีการที่ถูกต้องเพราะ
ส่วนใหญ่ผู้อ่านตอบปัญหา เป็นนายแพทย์

เรื่องเทศนั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับบุคคลแต่ละคนแตกต่างกันไป แต่การใช้
ความรู้เทศศึกษาที่ถูกต้องแก่เยาวชนและสาธารณชน เป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันทั้ง
ครอบครัว โรงเรียนและสื่อมวลชน การให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเทศศึกษา
ที่ถูกต้องจะช่วยให้คนในสังคมมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเทศ อันจะทำให้บุคคลในสังคมสามารถ
วางตัวและปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องเทศได้อย่างเหมาะสม และถูกต้อง

ขอเสนอแนะ

1. เป็นหน้าที่ของครู พ่อแม่ ผู้ปกครองที่สรรหาความรู้เนื้อหาเทศศึกษา
ที่ถูกต้อง เพื่อเป็นแหล่งสอบถามปัญหา เรื่องเทศของเยาวชนได้
2. ฝ่ายแนะแนวในโรงเรียน หรือฝ่ายจิตเวช หรือฝ่ายสุตินารีเวชศาสตร์
ในโรงพยาบาลควร เปิดรับปรึกษาปัญหา เทศและปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้กว้างขวางขึ้น
3. การเสนอเนื้อหาเทศศึกษาและภาพปลุกอารมณ์เทศ มักถูกเพ่งเล็ง
จากคนในสังคมว่าเป็นเรื่องเดียวกัน ดังนั้นควรแยกเนื้อหาทั้งสองออกจากกัน และการ
เสนอเนื้อหาเทศศึกษาควรจัดทำเป็นวารสาร โดยเฉพาะทั้งเช่นในอดีต เพื่อเป็นเกณฑ์
ความถูกต้องของเนื้อหาเทศศึกษา
4. การเสนอเนื้อหาเทศศึกษาโดยผู้เขียนคนเดียวกัน เนื้อหามักซ้ำและ
วนเวียน ทั้งนี้ถ้าผู้เขียนมีความเข้าใจดีในเนื้อหาเทศศึกษาแล้ว ผู้อ่านที่นิยมอ่านเป็น
ประจำอาจเข้าใจผิดความไปด้วย ซึ่งน่าจะก่อให้เกิดผลเสียแก่ผู้อ่านเอง ทั้งนี้การ

การเสนอเนื้อหาเพศศึกษาควรเป็นคณะ ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้าน

5. ควรวิจัยเพื่อหาคำตอบเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลการสอนเพศศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

6. ควรศึกษาผลกระทบต่อนักเรียนในและนอกระบบโรงเรียน ที่เกิดจากการอ่านคอลัมน์ตอบปัญหาทางเพศในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์เป็นประจำ

7. เกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย

7.1 เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเพศศึกษา อาจจำแนกเนื้อหาเพิ่มเติม โดยเพิ่ม หรือแยกเนื้อหาในส่วนที่เกี่ยวกับจิตวิทยาให้ละเอียดขึ้น และเพิ่มหัวข้อการรวมเพศในภาวะที่ผิดปกติ เช่น การรวมเพศครั้งแรก การรวมเพศในขณะตั้งครรภ์ เป็นต้น

7.2 เกณฑ์การประเมินค่าทั้งเนื้อหาความและภาพ ถ้าสามารถนำระดับการปลูกอารมณ์เพศมาประกอบได้ จะทำให้ผลการประเมินค่าสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

7.3 การแจกแบบสอบถามโดยการติดต่อยังไม่เป็นทางการไปยังฝ่ายแนะแนวของโรงเรียน ซึ่งเป็นฝ่ายที่ใกล้ชิดกับนักเรียน และในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ ฝ่ายแนะแนวเป็นฝ่ายที่พิจารณาและช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล จะเป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายแนะแนวได้พิจารณาเครื่องมือของผู้วิจัยอย่างเต็มที่ ใน การที่จะส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนตอบ ซึ่งช่วยสร้างความเข้าใจอันดีทั้งสองฝ่าย ดังนั้นการเก็บข้อมูลที่ เป็นส่วนตัวของแต่ละบุคคล และข้อมูลที่ไม่มีผลกระทบต่อสถาบัน ผู้วิจัย ควร เปิดโอกาสให้สถาบันและกลุ่มตัวอย่างได้ใช้สิทธิส่วนบุคคลในการที่จะเลือกปฏิเสธการให้ข้อมูล หรือยินดีให้ข้อมูล แก่ผู้วิจัย